

ADORMIREA MAICII DOMNULUI

din Sinaxar

Dupa savirsirea tuturor tainelor mintuirii noastre si dupa Inaltarea Domnului nostru Iisus Hristos la ceruri, Preacurata si Preabinecuvintata Fecioara Maria, Maica Lui si Mijlocitoarea mintuirii noastre, vietuia in Biserica crestina, care incepuse a-si raspindi numele prin toata lumea, veselindu-se pentru slava Fiului si Dumnezeului sau. Caci, prin implinirea cuvintelor sale, ceea ce se vedea inca din zilele vietii sale avea sa fie fericita de toate neamurile; pentru ca Iisus Hristos fiind slavit pretutindeni, era fericita si Preacurata Maica lui Dumnezeu pe pamantul celor vii. Si s-a apropiat de preacinstita si preaslavita ei adormire, fiind plina de zile; deci, dorea ca sa iasa din trup si sa se duca la Dumnezeu, pentru ca era cuprinsa de necurmata si necontentita dumnezeiasca dorinta, ca sa vada preadulcea si preadorita fata a Fiului sau, Care sade in ceruri de-a dreapta Tatalui. Arzind catre Dinsul mai mult decit serafimii, prin vapaia dragostei, multe lacrimi izvorau din ochii sai cei preasfinti. Ea se ruga Domnului cu caldura, ca sa o ia si pe ea la Dinsul din valea aceasta a plingerii, si s-o duca in bucuriile cele de sus si nesfirsite. Deci, vietuind in casa Sfintului Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, iese adeseori la Muntele Maslinilor, de unde Fiul ei, Iisus Hristos Domnul, S-a inaltat la ceruri, si acolo isi facea rugaciunile sale cu dinadinsul. Odata, rugindu-se ea cu caldura pentru a sa dezlegare din trup si trecerea mai iute catre Hristos Dumnezeu, i-a stat inainte Sfintul Arhanghel Gavriil, care i-a fost ei din pruncie slujitor si hranitor intru Sfinta Sfintelor, binevestitor al intruparii lui Dumnezeu si nedepartat pazitor intru toate zilele vietii sale. Acela cu prealuminoasa fata, aducindu-i de la Domnul cuvinte facatoare de bucurie, i-a vestit ei mutarea, care degraba avea sa fie dupa trei zile. Deci, vestind arhanghelul Preacuratei Fecioare ceasul mortii, ii zicea sa nu se tulbure de aceasta, ci sa primeasca cu veselie cuvintul, de vreme ce viata aceasta trece, ca sa petreaca in veci cu Cel fara de moarte, cu Imparatul slavei, Fiul ei si Dumnezeul nostru, cu arhanghelii si ingerii, cu Heruvimii si Serafimii, cu toate cetele ceresti si cu sufletele dreptilor. Caci Hristos o asteapta pe ea intru Imparatia cea de sus, ca sa petreaca si sa imparateasca cu Dinsul in vecii cei fara de sfirsit. Iar moartea cea trupeasca nu va stapini peste dinsa, precum n-a stapinit nici cea sufleteasca; semnul ei de dantuire asupra mortii, va fi acesta: printr-un somn de putina moarte adormind, dintr-acela degrab se va destepa ca dintr-un somn si, scuturind de la ochi stricaciunea

mormintului ca pe o dormitare de somn, va vedea viata cea fara de moarte si slava, in lumina fetei Domnului, intru care, dantuind, cu glas de bucurie va trece in veacul acesta. Deci, binevestitorul i-a dat un dar din rai, care era o stilpare dintr-un copac de finic, stralucind cu lumina darului ceresc, ca ea sa fie dusa inaintea patului, cind preacinstitul si preacuratul ei trup va fi petrecut spre ingropare. O, de cita mare si negraita bucurie si veselie s-a umplut preabinecuvintata Fecioara, pentru ca ce putea sa-i fie ei mai de bucurie si mai dulce, decit ca sa petreaca in ceruri, cu Fiul si Dumnezeu sau si sa se indulceasca totdeauna de vederea fetei lui celei preaiubite? Apoi, inchinindu-se pina la pamint, a dat multumire Stapinului sau, zicind: "N-as fi fost vrednica, Stapine, sa Te primesc pe Tine in pintecele meu, daca Tu singur nu m-ai fi miluit pe mine, roaba Ta, insa am pazit vistieria Ta cea incredintata mie; pentru aceea ma rog Tie, Imparate al slavei, sa nu ma vatame pe mine stapinirea gheenei, pentru ca daca cerurile si ingerii in toate zilele se cutremura inaintea Ta, cu atit mai virtos omul cel zidit din pamint, nici un bine avind, fara numai cit va primi dintru a Ta bunatate; pentru ca Tu esti Domnul si Dumnezeu cel vesnic binecuvintat". Deci, Preacurata Stapina dorea sa vada pe Sfintii Apostoli cei risipiti prin toata lumea si sa nu vada pe stapinul intunericului si infricosarile lui in ceasul iesirii sale. De aceasta se ruga ea Domnului, ca Insusi Fiul ei, impreuna cu sfintii Sai ingeri venind, sa-i primeasca sufletul in sfintele sale miini, precum i s-a fagaduit aceasta de mai inainte. Deci, dupa ce Stapina noastra si-a facut in Muntele Eleonului rugaciunile si multumirile, si-a plecat la pamint cinstitii sai genunchi inaintea lui Dumnezeu, Facatorul sau, atunci un semn de minune s-a facut acolo: copacii maslinilor celor nein-suffletiti isi plecau virfurile lor in jos, inchinindu-se impreuna cu dinsa, si astfel isi aratau slujirea lor cea cu cuviinta de rob. Prin aceasta cinsteau pe Maica lui Dumnezeu si de cite ori dinsa se inchina la pamint si se scula de la inchinaciune, de atitea ori si copacii aceia se aplecau si se ridicau, inchinindu-se. Dupa rugaciune, Preacurata Fecioara intorcindu-se acasa, indata s-au cutremurat toate de dumnezeiestile puteri care ne vazut o inconjurau pe dinsa si de slava cea preasfinta cu care era stralucita Maica lui Dumnezeu. Pentru ca fata ei cea preacinstita, care stralucea de-a pururea cu darul mai mult decit fata lui Moise, care altadata a grait cu Dumnezeu in Sinai, s-a luminat atunci mai mult cu nespusa slava; deci, Preacurata a inceput a-si pregati cele pentru ducerea ei. La inceput a spus aceasta lui Ioan, fiul cel incredintat de Hristos, si i-a aratat stilparea cea luminoasa, care de la inger i se daduse, poruncindu-i lui s-o duca inaintea patului ei. Dupa aceea a spus de plecarea ei degrab si celorlalti slujitori ai casei ei. Ea a poruncit ca sa impodobeasca

camara si patul, sa o tamiieze bine, sa puna multe luminari, sa le aprinda si sa gateasca toate cele trebuincioase pentru ingropare. Deci, Ioan indata a trimis la Sfintul Iacov, ruda Domnului, intiiul ierarh al Ierusa-limului si tuturor neamurilor si vecinilor, spunindu-le de moartea cea apropiata a Maicii lui Dumnezeu si le-a aratat si ziua mortii. Sfintul Ioan a trimis nu numai tuturor credinciosilor din Ierusalim, dar si prin cetatile si satele ce erau primprejur. Astfel s-au adunat cu el toate rudeniile de pretutindenii, precum si o multime de credinciosi. Preasfinta Fecioara a spus tuturor la aratare toate cuvintele cele ce i le-a zis ingerul despre mutarea sa la cer si, ca incredintare a celor graite, le-a aratat stilparea cea de finic, ce i-o adusese ingerul Gavriil si care stralucea ca o raza cu lumina cerestii slave. Deci, toti cei ce se adunaseră la Preacurata Maica Domnului, auzind de acest sfirsit din preasfinta ei gura, plingeau; iar din aceasta pricina casa se umplea de plinsete si tinguiri si o rugau pe Stapina cea milostiva, ca pe o Maica a tuturor, sa nu-i lase pe ei sarmani. Insa ea le porunceă sa nu plinga, ci sa se bucure pentru moartea ei ca, stind mai aproape si inaintea scaunului lui Dumnezeu, privind fata catre fata pe Fiul si Dumnezeuul Sau si vorbind gura catre gura, atunci va putea cu mai multa inlesnire ca sa se roage si sa milostiveasca bunatatea Lui. Ea ii incredinta pe cei ce plingeau ca, dupa mutarea sa, nu-i va lasa sarmani; dar nu numai pe aceia, ci pe toata lumea o va cerceta, o va privi si va ajuta celor din primejdii. Cu aceste cuvinte mingiietoare, pe care le graia catre cei ce stateau de fata si plingeau, ridica mihnirea din inimile lor si le potolea tinguirea cea cu lacrimi. Ea a poruncit ca cele doua haine ale ei sa le dea la doua vaduve sarace, care ii slujeau cu dragoste sirguitoare si hrana lor o aveau de la dinsa. Asemenea a poruncit si pentru cinstitul ei trup, sa se ingroape in satul Ghetsimani de linga Muntele Eleon, care nu este departe de cetatea Ierusalimului, pentru ca acolo, in valea lui Iosafat, era mormintul sfintilor si dreptilor ei parinti, Ioachim si Ana, si a Sfintului si Dreptului Iosif, logodnicul sau; adica intre Ierusalim si Muntele Eleonului se aflau mormintele oamenilor saraci din toata cetatea. Aceasta poruncindu-le si asezindu-le ea, s-a facut deodata un zgomot foarte mare, ca de tunet, si multime de nori a inconjurat casa aceea; caci cu dumnezeiasca porunca, sfintii ingeri, luind pe Sfintii Apostoli de la marginile lumii, i-au adus pe nori in Ierusalim, si i-au pus la Sion inaintea usilor casei Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Vazindu-se unul pe altul, se bucurau si se intrebau care este pricina pentru care i-a adunat Domnul. Iesind la ei Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, i-a sarutat cu bucurie si cu lacrimi, spunindu-le ca s-a apropiat vremea ducerii de la cele pamintesti a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Atunci au inteles Sfintii Apostoli ca pentru aceea i-a adunat

Domnul din toata lumea, ca sa fie de fata la fericitul sfirsit al Preacuratei Maicii Lui, si ca sa-i ingroape cu cinste sfintul ei trup; deci, s-au umplut de multa jale pentru moartea ei. Intrind in casa, au vazut pe Maica lui Dumnezeu sezind pe pat, plina de duhovniceasca veselie. Inchinindu-se, i-au zis: "Binecuvintata esti Tu de Domnul, cel ce a facut cerul si pamintul!" Iar Preacurata a zis catre ei: "Pace voua, fratilor alesi de Domnul!" Si i-a intrebat: "Cum ati venit aici?" Iar ei au spus ca fiecare din ei, prin Duhul puterii lui Dumnezeu, din partile unde propovaduiau, au fost rapiti de nori si adusi. Atunci Preasfinta Fecioara a preamarit pe Dumnezeu ca i-a implinit dorinta inimii sale, ascultandu-i rugaciunea; pentru ca dorea ca la sfirsitul ei sa vada pe Sfintii Apostoli. Si a zis catre ei: "Domnul v-a adus pe voi aici spre mingeria sufletului meu, care se va desparti de trup, precum cere datoria firii omenesti. Acum s-a apropiat vremea cea hotarita de Ziditorul meu!" Iar ei au zis catre dinsa cu jale: "Stapina, vazindu-te pe tine petrecind in lume, ne mingingiem ca de Insusi Stapinul si Invatatorul nostru, iar acum vom suferi jalea si intristarea inimilor noastre, lipsindu-ne de petre-cerea ta pe pamint impreuna cu noi. Dar, de vreme ce cu vointa Celui nascut din tine, te muti la cele mai presus de lume, de aceea ne bucuram de sfatul lui Dumnezeu cel rinduit pentru tine; insa patimim durere pentru saracirea noastra, ca de acum nu te vom mai vedea aici pe tine, Maica si mingeriitoarea noastra!" Graind Sfintii Apostoli acestea, se udau cu lacrimi. Atunci ea a zis catre ei: "O, prieteni si ucenici ai lui Hristos, nu plingeti! Nu amestecati bucuria mea cu intristarea voastra, ci bucurati-va impreuna cu mine, ca ma duc la Fiul si Dumnezeul meu; iar voi sa ingropati trupul meu, cum il voi infrumuseta pe pat, ducindu-l in Ghetsimani. Dupa aceea sa va intoarcati iar la slujba cuvintului care va este inainte; iar pe mine, dupa ducerea mea de la voi, de va voi Dumnezeu, puteti sa ma vedeti!" Astfel vorbind dumnezeiasca Maica cu Sfintii Apostoli, a sosit si dumnezeiescul Apostol Pavel, vasul cel ales, care, cazind la picioarele Maicii lui Dumnezeu, i s-a inchinat si, deschizindu-si gura, a fericit-o, zicind: "Bucura-te, Maica vietii si luminarea propovaduirii mele, cu toate ca nu m-am indulcit cu vederea fetei lui Hristos, Domnul meu, mai inainte de inaltarea Lui la cer; insa, vazindu-te acum pe tine, cred ca-L vad pe Dinsul". Cu Sfintul Pavel erau si urmasii lui, Dionisie Areopagitul, Ierotei cel minunat si Timotei, asemenea si ceilalti apostoli din cei 70, aducandu-i Sfintul Duh pe toti, ca toti sa se invredniceasca de binecuvintarea Preasfintei Fecioare Maria si sa se rinduiasca ingroparea cea cuviincioasa a Maicii Domnului. Deci, ea pe fiecare il chema la sine pe nume si-i binecuvinta si le ferecea credinta si ostenele lor cele suferite intru buna-vestire a lui Hristos, dorindu-le fiecaruia fericirea vesnica, pentru

starea impreuna a toata lumea, si facea rugaciuni catre Dumnezeu pentru viata cu pace. Sosind ziua a cincisprezecea a lunii August, si venind acel ceas asteptat si binecuvintat, care era ales pentru mutarea Prea-sfintei Nascatoare de Dumnezeu, ea voia sa se savirseasca. Deci, fiind multe luminari aprinse si facindu-se de Sfintii Apostoli doxologia lui Dumnezeu, preanevinovata Fecioara zacea cu cinste pe patul cel impodobit, care se pregatise catre fericita plecare, asteptind venirea la dinsa a Fiului si Domnului ei Cel preadorit. Apoi, deodata a stralucit in casa o lumina a dumnezeiestii slave. De acea stralucire luminarele s-au intunecat, si, la citi s-a descoperit vedenia aceea, s-au spaimintat toti; iar acoperamintul casei se vedea deschis, si slava Domnului venea din cer. Atunci, iata, Hristos, Imparatul slavei, cu arhanghelii si cu ingerii, cu toate cerestile puteri, si cu sufletele dreptilor si sfintilor stramosi si prooroci, au vestit Preasfintei Fecioare Maria mai-nainte, ca Hristos se apropia catre Preacurata lui Maica. Ea, vazind venirea de fata a Fiului Sau, a strigat cu bucurie cuvintele obisnuitei sale cintari, graind: Mareste suflete al meu pe Domnul si s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mintuitorul meu, ca a cautat spre smerenia roabei sale... Apoi s-a ridicat de pe pat, sirguindu-se intru intimpinarea Lui, si s-a inchinat Domnului ei; iar Iisus Hristos, apropiindu-se, privea spre dinsa cu preaiubitii Sai ochi, si-i zicea: "Vino cea de aproape a Mea, vino, porumbita Mea, vino, margaritarul Meu cel scump, si intra in vistieriile vietii celei vesnice!" Iar ea, inchinin-du-se, a zis: "Bine este cuvintat numele slavei Domnului Dumnezeului meu, Cel ce ai voit a ma alege pe mine, Imparate al slavei, intru Imparatia Ta cea fara de sfirsit! Tu stii, Doamne, ca din toata inima Te-am iubit pe Tine si am pazit vistieria cea incredintata mie de catre Tine, iar acum primeste in pace sufletul meu, si ma acopera pe mine, ca nici o strimbatate sataniceasca sa nu ma intimpine pe mine!" Atunci Domnul, mingiind-o pe ea cu cuvinte preadulci, ii zicea sa nu se teama de puterile satanei, care sint calcate de picioarele ei, ci sa treaca cu indrazneala de la pamint spre cele ceresti; pentru aceea o chema cu dragoste. Iar ea cu bucurie a raspuns: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea. Si iarasi a zis cuvintul ei cel vechi: Fie mie acum dupa cuvintul tau! Deci, s-a culcat pe pat si, veselindu-se negrait pentru vederea prealuminetei fete a Domnului si a Fiului sau Cel preaiubit, din dragostea cea preadulce catre Dinsul si din bucurie duhovniceasca, preasfintul sau suflet l-a dat in miinile Fiului sau. Insa nici o durere trupeasca n-a avut, ci a adormit ca intr-un somn dulce. Deci, Acela pe Care ea L-a zamislit fara de stricaciune si L-a nascut fara de durere, a luat din trup fara durere preacinstitul ei suflet si trupului ei cel preacinstit nu i-a dat sa vada stricaciunea. Atunci indata s-a inceput acea bucurie si acea

dulce cîntare ingereasca, intru care se auzeau aceste cuvinte, repetindu-se adeseori de ingeri, adica cuvintele inchinarii lui Gavriil: Bucura-te, cea plina de dar, Domnul este cu tine, binecuvintata esti tu intre femei!Astfel a fost petrecut sfintul ei suflet de miinile Domnului la toate cerestile rinduieli cu bucurie. Si o petreceau pe ea si ochii apostolilor, care se invrednicisera a privi la acea preaslavita vedenie, precum altadata pe Domnul, Care se inalta din Muntele Eleonului, L-au petrecut cu ochii si erau inspaimintati ca niste uimiti. Apoi, venindu-si intru sine, s-au inchinat Domnului Celui ce a inaltat la cer sufletul Maicii Sale. Ei cu lacrimi au inconjurat patul, si au vazut preasfinta fata a Sfintei Maria stralucind ca soarele, si bunamiroasire straina iesea din curatul ei trup, care covirsea toate aromatele pamintesti, si pe care limba omeneasca nu poate a le spune. Apoi cu totii au sarutat cu frica si cu cucernicie acel trup curat, cinstindu-l cu evlavie; deci, s-au sfintit din atingerea lui, simtind in inimile lor preamulta bucurie duhovniceasca, din darul Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Astfel se dadeau tamaduiiri bolnavilor, ochii orbilor se luminau, auzul surzilor se vindeca, picioarele schiopilor se intureau, duhurile cele necurate se izgoneau, si se tamaduiiau toate bolile. Toate acestea se faceau numai cu singura atingere de patul Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Acestea toate facindu-se asa, s-a inceput petrecerea primi-torului de Dumnezeu trup al Mariei. Sfintul Petru era la inceput cu Sfintul Pavel, iar Sfintul Iacov, ruda Domnului, si cu ceilalti mari Sfinti Apostoli, au ridicat pe umeri patul. Sfintul Ioan ducea inaintea patului acea stilpare stralucitoare de lumina. Apoi venea toata adunarea de sfinti si multimea poporului, cu luminari si cu cadiri imprejur, inainte mergind si urmind si cîntindu-se cîntarea cea de moarte. Sfintul Petru incepea, iar ceilalti dupa dinsul cîntau cu un glas psalmul lui David: Intru iesirea lui Israel din Egipt..., si la fiecare stih se adauga Aliluia. Asemenea cîntau si alti psalmi de praznuire, de multumire si de laude precum lucra Duhul Sfint in gurile celor ce cîntau. Acel trup primitor de Dumnezeu al Preacuratei Fecioare a fost dus cu slavita petrecere, de la Sion, prin cetatea Ierusalimului, la satul Ghetsimani. Deasupra patului si deasupra celor ce-l petreceau, s-a facut un cerc de nori mare si luminos in chip de cununa, care stralucea cu neobisnuita raza; iar prin nori se auzeau dulci cîntari ingeresti de uimire, care umpleau vazduhul si totul se lucra pe pamint in auzul poporului. Acel cerc de nori in chip de cununa mergea cu cîntarea ingereasca prin vazduh deasupra trupului Maicii lui Dumnezeu, care se petrecea pina la mormint. La o petrecere de bucurie ca aceasta, care a o spune dupa vrednicie nici un cuvint nu este indetulat, s-a intimplat un lucru potrivit: poporul Ierusalimului foarte numeros al evreilor necredinciosi, auzind acea

straina cin-tare si vazind acea preaslavita petrecere a trupului celui primitor de Dumnezeu, a iesit din case si urma prin cetate, mirindu-se de atita slava si cinste care se facea trupului Maicii lui Hristos. Deci, instiintindu-se de aceasta arhieriei si carturarii, s-au umplut de zavistie si de minie si au trimis slujitori si ostasi si au indemnat pe multi din popor ca, alergind cu arme, sa goneasca pe cei ce petreceau trupul Sfintei Maria, si pe ucenicii lui Iisus sa-i raneasca, iar trupul sa-l arda cu foc. Deci, cind cei indemnati spre fapta cea rea alergau cu minie inarmati ca la razboi si aproape erau sa-i ajunga, atunci indata acel nor din vazduh, plecindu-se la pamint, a inconjurat ca un zid soborul Sfintilor Apostoli, asemenea si pe toti care erau cu dinsii, incit numai cintarea se auzea, iar ei singuri erau nevazuti de cei ce veneau cu scop rau. Atunci sfintii ingeri, zburind nevazut deasupra preacuratului trup si deasupra cetei credinciosilor, au lovit cu orbire pe acei facatori de rau si au sfarimat capetele multora de zidurile cetatii; iar altii, nestiind pe unde sa mearga, pipaiau zidurile si cautau povatuitori. Atunci s-a intimplat unuia din numarul preotilor din legea veche, anume Atonie, de a iesit la drum. Acela, dupa ce norul s-a ridicat la inaltime dupa dumnezeiasca rinduiala si pentru o mai mare minune, a vazut pe Sfintii Apostoli si multimea credinciosilor cu luminari si cu cantari de psalmi, inconjurind patul Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, si, umplindu-se de zavistie, a innoit in sine vechea rautate asupra Domnului nostru Iisus Hristos, si a zis: "Acesta este trupul care a nascut pe inselatorul acela, care a stricat legea parintilor nostri! Vezi ce fel de cinste are? Si, fiind tare cu trupul, de mare minie, s-a repezit cu salbaticie si a alergat spre pat, voind sa rastoarne la pamint preacuratul trup al Preasfintei Fecioare Maria. Dar, cind miinile lui cele indraznete s-au atins de pat, indata au fost taiate de sabia cea nematerialnica a izbindirii lui Dumnezeu de ingerul cel nevazut, si au ramas lipite de pat; iar Atonie a cazut, racnind si vaitindu-se cu amar. Dar, cunoscindu-si greseala, se caia si striga catre apostoli: "Miluiti-ma pe mine, robii lui Hristos!" Sfintul Apostol Petru, poruncind sa stea cu patul ce se purta, a zis lui Atonie: "Iata, ai luat ceea ce ai cautat; deci, cunoaste ca Dumnezeul izbindirilor este Domnul; dar a te tamadui de rani noi nu putem, decit numai Domnul nostru, spre care voi v-ati sculat cu nedreptate, l-ati prins si l-ati ucis. Acum nici El nu va voi sa-ti dea tamaduire, daca nu vei crede intr-Insul mai intii cu toata inima si de nu vei marturisi cu gura ca Iisus este adevaratul Mesia, Fiul lui Dumnezeu". Atonie a strigat: "Cred ca El este Mintuitorul lumii Hristos, cel vestit de prooroci mai-nainte! Noi si mai-nainte l-am stiut ca El este Fiul lui Dumnezeu, dar din zavistie, intunecindu-ne cu rautate, n-am voit sa marturisim maririle lui Dumnezeu, si i-am rinduit cu nedreptate

moarte. Dar El, cu puterea dumnezeirii inviind a treia zi, ne-a umplut de rusine pe noi, toti uritorii lui, pentru ca ne sirguiam sa ascundem Invierea Lui, dind multa plata strajerilor; dar n-am putut, fiindca slava Lui a strabatut pretutindeni. Atonie marturisind acestea si caindu-se de greseala ce a facut cu indrazneala, Sfintii Apostoli s-au bucurat impreuna cu toti credinciosii, precum si ingerii se bucura de pacatosul care se pocaieste. Apoi Petru a poruncit lui Atonie ca sa lipeasca cu credinta ranile miinilor taiate de miinile care erau atirnite de pat si sa cheme numele Preasfintei Fecioare Nascatoare de Dumnezeu cu credinta. Facind Atonie aceasta, indata miinile cele taiate s-au lipit la locurile lor si s-au facut sanatoase desavirsit, raminand pe dinsele numai semnul taierii ca o ata rosie, care inconjura carnea de la incheieturi. Atonie, cazind inaintea patului, s-a inchinat lui Hristos Dumnezeu, Cel nascut din Preacurata Fecioara, si a fericit-o cu multe laude pe aceea care L-a nascut, aducind pentru dinsa proorocesti marturii din Scriptura, precum si pentru Hristos singur, incit toti se mirau foarte mult de vorbele acelea si de acea slavita tamaduire a miinilor lui Atonie, si pentru cuvintele lui cele intelepte, graite spre slava lui Hristos Dumnezeu si spre lauda Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Atonie, intrind in rind cu Sfintii Apostoli, a urmat patului care se ducea la Ghetsimani. Asemenea si cei ce erau orbiti si citi si-au cunoscut greseala alergau cu pocainta, fiind dusi de pova-tuitori la Nascatoarea de Dumnezeu, si se atingeau cu credinta de cinstitul pat; atunci indata cistigau vederea ochilor lor trupesti si sufletesti, ca milostiva Maica a tuturor, Preasfinta Stapina de obste, precum in nasterea sa a facut bucurie la toata lumea, tot asa si in adormirea sa n-a voit sa mihneasca pe nimeni, ci pe toti, desi o vrajmaseau pe ea, i-a mingiati cu milostivire, cu darul si cu bunatatea sa, fiind Maica cea buna a bunului Imparat. Sfintii Apostoli cu toata multimea credinciosilor, ajungind la satul Ghetsimani, cind au pus linga mormint patul cu preasfintul trup, atunci s-a ridicat iar strigare de plingere in popor, tinguindu-se toti pentru saracia lor si pentru lipsirea unei bunatati ca aceasta. Ei, cazind la trupul preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, il cuprinsera, il udau cu lacrimi si ii dadeau sarutarea cea mai de pe urma; deci, abia spre seara l-au pus in mormint si, punind o piatra mare deasupra, nu se departau de la mormint, fiind tinuti de dragostea catre Maica lui Dumnezeu. Sfintii Apostoli au zabovit in satul acela trei zile, petrecind linga mormintul Preacuratei Fecioare, savirsind ziua si noaptea cantari de psalmi. In toata vremea aceea de trei zile, se auzeau in vazduh preadulci glasuri de osti ceresti cantind si laudind pe Dumnezeu si fericind pe Maica lui Dumnezeu. Dar s-a intimplat, dupa dumnezeiasca rinduiala, ca Sfintul Toma, unul din apostoli, sa nu se afle la preaslavita

ingropare a trupului cel de Dumnezeu primitor al Preacuratei Fecioare, ci el a sosit a treia zi la Ghetsimani. El se mihnea si se intrista foarte mult, ca nu s-a invrednicit de binecu-vintarea si de sarutarea cea mai de pe urma a Preasfintei Fecioare Maria, precum s-au invrednicit ceilalti Sfinti Apostoli. Nici s-a invrednicit sa vada dumnezeiasca slava, tainele lui Dumnezeu cele minunate, lucrarile cele de la adormirea ei si petrecerea trupului care a fost, si pe care ceilalti s-au invrednicit a o vedea, deci, plingea mult de aceasta. Pentru aceea Sfintilor Apostoli le era jale de dinsul si s-au sfatuit ca sa deschida mormintul, ca macar astfel sa vada trupul Preacuratei Stapine Nascatoare de Dumnezeu si, inchinindu-se aceluia si sarutindu-l, sa primeasca racorire de jalea sa si mingiere de mihnirea sa. Dar, cind au pravalit piatra si au deschis mormintul, indata s-au spaimintat, pentru ca au vazut mormintul desert, nefiind in el nimic altceva decit numai cele de ingropare, si din care iesea mare mirosire de buna mireasma. Sfintii stateau si se minunau si nu pricepeau ce este aceasta! Deci, sarutind cu lacrimi si cu cucernicie acea pinza cinstita si curata ce ramasese in mormint, s-au rugat impreuna Domnului ca sa li se descopere unde se afla cinstitul trup al Maicii Domnului. Spre seara, apostolii au sezut sa-si intareasca putin trupurile cu hrana. Iar obiceiul mesei apostolesti era intr-acest chip: intre dinsi lasau un loc gol, cu o perna pe dinsul, iar pe perna, o bucata de piine, locul acela era in cinstea Mintui-torului Hristos. Dupa masa, sculindu-se si facind multumire, au luat acea bucata de piine ce era menita Domnului, si au ridicat-o, slavind numele cel mare al Preasfintei Treimi, si sfirseau cu aceasta rugaciune: "Doamne, Iisuse Hristoase, ajuta-ne noua!" Apoi mincau bucata aceea de piine ca o binecuvintare a Domnului. Astfel faceau Sfintii Apostoli, nu numai cind erau impreuna, ci si fiecare facea asa unde se intimpla. Atunci ei adunindu-se in Ghetsimani si mincind impreuna, mintea si vorba nu le era de altceva, decit numai pentru aceasta, ca n-au gasit in mormint preasfintul trup al Nascatoarei de Dumnezeu. Dupa sfirsitul mesei, sculindu-se si incepind, dupa obicei, sa ridice bucata de piine pusa in partea Domnului si sa slaveasca pe Preasfinta Treime, indata s-a auzit un glas de cintare ingereasca. Ei, ridicandu-si ochii, au vazut vie in vazduh pe Preacurata Fecioara Maica Domnului nostru, stind cu multime de ingeri si stralucind cu negraita slava, si a zis catre dinsi: "Bucurati-va, caci eu sint cu voi in toate zilele!" Atunci ei, umplindu-se de bucurie, in loc de "Doamne, Iisuse Hristoase", au strigat: "Preasfinta Nascatoare de Dumnezeu, ajuta-ne noua!" De atunci Sfintii Apostoli s-au incredintat despre aceasta si toata Biserica a crezut astfel, ca Preacurata Nascatoare de Dumnezeu a fost inviata a treia zi de Fiul si Dumnezeuul sau, si a fost luata cu trupul la ceruri. Deci,

intorcindu-se ei iarasi la mormint, au luat pinza cea curata, care ramasese spre mingingerea celor scirbiti si spre marturia cea adevarata a scularii din mormint a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Aceasta s-a facut, pentru ca nu se cadea cortului vietii sa fie tinut de moarte si sa ramina cu cealalta faptura in stricaciunea pamintului, ea care a nascut din nestricatul sau trup pe Ziditorul fapturii. Si s-a mai vadit prin aceasta minunata inaltare, ca Datatorul legii este implinitorul legii celei date de El, ca fiii sa cinsteasca pe parintii lor. Deci, ei au cinstit pe Maica Sa cea fara de prihana ca pe Sine; caci precum Hristos singur a inviat cu slava a treia zi, tot asa a luat-o si pe ea la Sine in cele ceresti. Despre aceasta zicea mai inainte si dumnezeiescul David: Scoala-Te, Doamne, in odihna Ta, Tu si chivotul sfintirii Tale. Astfel s-au implinit proorocestile cuvinte ale lui David, in invierea Domnului si a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu; caci, precum a fost mormintul Fiului sau taiat in piatra, tot asa a fost si mormintul Maicii lui Dumnezeu, care se vede desert si inchinat de credinciosi pina acum. Asa a binevoit dumnezeiasca rinduiala, ca Sfintul Toma sa nu fie la Adormirea Preacuratei Maicii Domnului, ca pentru dinsul sa se deschida mormintul si sa se incredinteze Biserica despre invierea Preasfintei Nascatoare, caci si mai-nainte, despre invierea lui Hristos, s-a incredintat tot prin necredinta lui Toma. Astfel a fost adormirea Preacuratei si Preabinecuvintatei Nascatoare de Dumnezeu. Astfel a fost ingroparea trupului ei cel fara de prihana. Astfel a fost incredintarea despre slavita invierea ei din mormint si despre luarea trupului la ceruri. Sfintii Apostoli, dupa savirsirea tuturor acelor minuni si taine ale lui Dumnezeu, s-au intors iarasi purtati de nori, fiecare in partea sa, unde propovaduiau cuvintul. Despre felul petrecerii Preasfintei Fecioare Nascatoare de Dumnezeu pe pamint, a scris Sfintul Ambrozie, zicind: "Era Fecioara nu numai cu trupul, dar si cu duhul, smerita in inima, inteleptita in cuvinte, negrabnica la graire, totdeauna la citire, treaza in osteneli, prea inteleapta in vorbire, vorbind precum cu Dumnezeu, iar nu precum cu oamenii. Pe nimeni nu asuprea, ci tuturor le dorea bunatati; nu s-a ingretosat niciodata de vreun om sarac, nici a ris de cineva, ci pe toate cele ce le vedea, le fericea. Nimic nu era in gura ei, ceva intr-acest fel, care sa nu fie dar varsat; era in toate lucrurile cele fecioresti, iar vederea ei era chip al desavirsirii celei dinlauntru, era model de milostivire si de bunatate". Apoi ce fel era cu obiceiul ei cel preasfint si cu chipul cel trupesc, aceasta se afla astfel scris la Epifanie si la Nichifor: "Ea era in tot lucrul cinstita si statornica. Graind, foarte putin si numai ce era de trebuinta. Lesnicioasa spre a asculta, graitoare de bine, dind fiecaruia cinstire; era masurata la sfat, obisnuia totdeauna a vorbei cuviincios catre fiecare om, fara de ris si

fara de tulburare, dar mai ales fara de minie. Vederea fetei ei era ca vederea grauntelui de griu; parul, galben; ochii, ascutiti la vedere; iar luminile erau asemenea cu maslina. Sprincenele ei erau negre si plecate; nasul, potrivit; buzele, ca floarea trandafirului, pline de cuvinte dulci. Fata, nici rotunda, nici scurta, ci putin lungareata. Miinile si degetele, lungi. In scurt, era impartasita de toata maretia; smerita, neprefacindu-si fata deloc, si nici o moliciune nu avea cu sine, ci totdeauna umilinta aleasa. Hainele care le purta erau proaste, precum le arata si sfintul acoperamint al preasfintului ei cap. Si ca sa spun pe scurt: in toate lucrurile ei era de fata mult dar dumnezeiesc. Iar acum, salasluiindu-se in cele ceresti si stind de-a dreapta Scaunului lui Dumnezeu, in ce fel este, sa spuna gurile ingerilor si a arhanghelilor, cum si duhurile si sufletele dreptilor, care stau inaintea ei. Deci, precum de vederea fetei lui Dumnezeu, tot asa si de vederea fetei Preacuratei Nascatoare de Dumnezeu saturindu-se, acestia sa graiasca pentru ea dupa vrednicie. Iar noi slavim pe Tatal, pe Fiul si pe Sfintul Duh, pe un Dumnezeu in Treime, sa ne inchinam ei cu osirdie, ca una ce este slavita si fericita de toate neamurile in veci. Amin". Pentru toata viata din inceput a Preacuratei Nascatoare de Dumnezeu, s-a scris cite o parte in celelalte praznice ale ei; la zamislire, la nastere, la intrarea in Biserica, la Buna Vestire, la Nasterea lui Hristos si la Intimpinare. Aici, dupa descrierea despre adormirea ei cea fara de moarte, spre implinirea istoriei celei despre ea, se adauga si aceasta: Cum si unde a petrecut Stapina noastra dupa Inaltarea lui Hristos? Sfintul Evanghelist Luca scrie in Faptele Apostolilor, ca, Domnul inaltindu-Se la ceruri, ucenicii Lui s-au intors de la Muntele Eleonului la Ierusalim, si s-au suit in foisorul unde a fost Cina cea de Taina a lui Hristos. Si toti asteptau cu un suflet in rugaciuni si in cereri, cu femeile si cu Maria, Maica lui Hristos, pe care, dupa ducerea Domnului de la dinsii, o aveau ca pe o mingiere si racorire in mihniri, intarire si invatatoare in credinta. Pentru ca aceasta, toate cuvintele care le spunea si toate faptele cele minunate, incepind de la Buna Vestire cu zamislirea cea fara de saminta si nasterea cea fara de stricaciune a lui Hristos, cele ce se faceau in pruncia si in viata Lui mai inainte de botezul lui Ioan, toate acestea le spunea iubitorilor ucenici ai Fiului Sau. Si, ca una ce avea de la Duhul Sfint mai multa descoperire pentru dumnezeirea Lui si din vederea lucrurilor lui Hristos, ii incredinta pe dinsii prin spunerea cu de-amanuntul de toate faptele ce s-au facut cu dumnezeiasca putere, mai inainte pina ce s-a aratat lumii, si cu acelea ii intarea in credinta cea fara de indoiala. Toti se rugau in foisorul acela, asteptind venirea Duhului Sfint, pe Care a fagaduit Domnul ca-L va trimite lor Tatal, si se pregateau inainte de primirea darurilor lui Hristos. Dupa cele zece zile de la Inaltarea Dom-

nului, cind s-a facut pogorirea Sfintului Duh in chip de limbi de foc peste Sfintii Apostoli, la inceput Sfintul Duh a stat peste Sfinta Fecioara Maria, in care si mai inainte isi avea locuinta placuta si iubita, si totdeauna petrecea nedepartata. In vremea aceea a primit binecuvintata Fecioara pe Duhul Sfint, mai mult decit pe toti apostolii; caci, pe cit vasul se face mai mare, pe atit mai multa apa incapa in sine. Deoarece Preacurata Fecioara era vas al Sfintului Duh mai mare decit toti, pentru ca este mai inalta decit apostolii si decit ceilalti sfinti, precum ii canta Biserica, zicind: "Cu adevarat esti mai presus decit toti, Fecioara Curata!" Tot astfel darul Duhului Sfint a incapat in sine mai mult decit in toti. Petrecerea Preacuratei Fecioare era in casa Sfintului Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, care era in cetatea Ierusalimului. Ea a ramas la el din ceasul acela, cind a zis Domnul pe cruce: Femeie, iata Fiul Tau! Iar ucenicului: Iata Maica ta! Deci, ucenicul a luat-o intru ale sale si slujea ei ca maicii sale. Sfintii Apostoli, dupa primirea Sfintului Duh, nu s-au risipit indata prin lume, ci au petrecut mult in Ierusalim, precum este aratat in Faptele Apostolilor. Acolo se scrie ca, dupa uciderea Sfintului Mucenic Stefan, era mare prigonire asupra Bisericii Ierusalimului. Toti cei mai mici, apostolii si ceilalti credinciosi, s-au risipit prin toate partile Iudeei si ale Samariei, afara de apostolii cei mari; caci ei, desi unii din ei se duceau intr-alte parti, precum s-au dus in Samaria, Petru si Ioan, acoperindu-se cu rinduiala lui Dumnezeu, se tineau pe linga Ierusalim, pina la vreo zece ani de la inaltarea Domnului, adica pina la acea vreme, in care imparatul Irod si-a pus miinile ca sa faca rau unora din Biserica. Petru singur a tamaduit in Lida pe Enea, slabanog de opt ani, si in Iope a inviat pe Tavita cea moarta. In Chesaria a botezat pe Cornelia sutasul si in Antiohia a intemeiat mai intii scaunul arhieriei sale. Iacov, fratele lui Ioan, s-a dus in Spania, insa iar s-a intors in Ierusalim, ca sa slujeasca mai intii la mintuirea semintiilor lui Israel si sa intareasca Biserica cea dintii in Ierusalim, care este maica tuturor Bisericilor, precum canta Cuviosul Damaschin, zicind: "Tu ai luat intii iertarea pacatelor". Pe de alta parte Iacob dorea sa vada adeseori pe Preacurata Fecioara, Maica Domnului, si sa auda de la dinsa cuvinte dumnezeiesti. El o avea pe ea ca pe o mostenitoare a lui Hristos, Dumnezeuul nostru, si, privind la cinstita si sfinta ei fata, ca la fata lui Hristos si ascultind cuvintele ei cele dulci, se umplea de negrita bucurie duhovniceasca. Deci uitau toate amaraciunile si primejdiile, iar inima lor se indulcea din limba cea curgatoare de miere a Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Pentru aceea, multi din cei luminati de prin laturile cele departate alergau la Ierusalim sa vada pe Maica lui Hristos Dumnezeu si sa-i asculte vorbirea ei cea sfinta. Caci, precum Mintuitorul Hristos umplea cu slava toate marginile pamintului, tot

asa si Maica Lui cea fara prihana, pe toti ii atragea la vederea Ei, precum este aratat in scrisoarea Sfintului Ignatie purtatorul de Dumnezeu, pe care a scris-o in Antiohia, catre Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu:”Sint multe femei la noi care doresc sa vada pe Maica lui Hristos si se sirguiesc in toate zilele, ca doar ar putea sa calato-reasca la voi, ca s-o cerceteze pe ea, si sa se atinga de pieptul ei, cel ce a hranit cu lapte pe Hristos, si sa se instiinteze de la dinsa pentru oarecare taine. Aceasta, pentru ca slava ei a strabatut pina la noi, ca ea, fiind Fecioara, este Maica lui Dumnezeu plina de toate darurile si de toate bunatatile. Se mai spune de dinsa, ca in prigoniri si in primejdii este vesela, in saracie si in neajunsuri nu se mihneste, spre cei ce ii fac rau nu se minie, ci le face mai mult bine, blinda in lucrurile cele de buna intimplare, milostiva spre cei saraci, carora le ajuta pe cit poate, iar celor ce sint vrajmasi ai credintei noastre, li se impotriveste foarte mult. Iar dreptei noastre credinte si buneii cucernicii este invatatoare, asemenea si tuturor credinciosilor povatuitoare spre lucrul cel bun. Pe cei smeriti ii iubeste mai mult si singura este smerita catre toti; astfel ca toti cei ce au vazut-o, o lauda. Cit de rabdatoare este cind invatatorii si fariseii rid de dinsa. Niste oameni vrednici de credinta ne-au spus ca in Maria, Maica lui Iisus, firea omeneasca, pentru sfintirea ei cea multa, se vede ca este asemenea cu firea ingereasca. Lucrurile acestea care se aud, au desteptat in noi nemasurata dorinta, ca doar am putea sa vedem pe acea minune cereasca si sa admiram pe aceasta preasfinta”.Intr-alta scrisoare, Sfintul Ignatie purtatorul de Dumnezeu scrie catre Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu: ”Eu, daca imi va fi cu putinta, voi veni la tine, ca sa vad pe credinciosii sfinti care s-au adunat acolo; dar mai ales sa vad pe Maica lui Hristos, de care graiesc ca la toti este minunata, cinstita si iubita si toti doresc sa o vada. Cine n-ar fi dorit s-o vada pe Sfinta Fecioara si sa vorbeasca cu aceea, care a nascut pe Dumnezeul Cel adevarat?” Din aceste scrisori se poate intelege cit de multa dorinta aveau sfintii, ca sa vada pe acea insufletita sfintenie a lui Dumnezeu, pe Preacurata Fecioara Maria. Iar cei ce s-au invrednicit a o vedea, spuneau tuturor ca sint fericiti; caci cu adevarat, erau fericiti ochii care o vedeau pe ea dupa Hristos Mintuitorul, si fericite erau urechile care se invredniceau sa auda cuvintele ei cele graitoare de Dumnezeu si facatoare de viata. O, cit de multa mingiere si dar luau unii ca aceia!Pentru aceasta a lasat Domnul nostru pe Preacurata Maica Sa, ca sa fie pe pamint intre cei vii, ca, prin a ei stare de fata, cu sfatul, cu invataturile si cu rugaciunile cele calde catre Fiul lui Dumnezeu, Biserica crestina sa se inmulteasca, sa se intareasca, si sa primeasca indraznire, ca sa stea pentru Domnul sau pina la singe. Fecioara Maria pe toti ii intarea prin mingierea Duhului Sfint si pentru toti se ruga.

Cind Sfintii Apostoli au fost inchisi in temnita, ea a adus lui Dumnezeu rugaciune umilita pentru dinsa si a fost trimis ingerul Domnului la ei, de le-a deschis noaptea usile temnitei si i-au scos. Cind a fost dus la moarte Sfintul Intiul Mucenic si Arhidiacon Stefan, ea il urma de departe. Fiind el ucis cu pietre in Valea lui Iosafat, linga piriul Chedrilor, ea, cu Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, statea pe un deal, privind de departe la sfirsitul lui. Deci, se ruga Domnului cu dinadinsul pentru dinsa ca sa-l intareasca in patimire si sa primeasca sufletul lui in miinile Sale. Cind Sfintul Apostol Pavel, inainte de cres-tinarea lui, facea rau Bisericii si o prigonea, ea a varsat atitea rugaciuni calde catre Dumnezeu, incit l-a facut din lup rapitor, mielusel blind; din vrajmas, apostol; si din prigonitor, ucenic si invatator a toata lumea. Dar ce fel de faceri de bine n-a avut Biserica cea dintii, ca o fiica mica de la maica sa, adica de la Preacurata Nascatoare de Dumnezeu? Ce fel de daruri n-a scos, ca dintr-un izvor de-a puru-rea curgator, pina ce prin sirguinta aceea, si cu darul hranindu-se si crescind, a venit in masura virstei barbatesti! Biserica se intarise atit, incit nici de portile iadului nu era biruita. Acest lucru chiar si Preasfinta Nascatoare de Dumnezeu il putea vedea si se umplea de bucurie, dupa ceea ce s-a zis de David: Maica ce se veseleste de fii... Deoarece in toate zilele vedea ca se inmultesc fiii Bisericii; caci la inceputul propovaduirii lui Petru trei mii de suflete au crezut, apoi cinci mii, si dupa aceea multi fara numar. Biserica lui Hristos se inmultea prin toata lumea, fiindca cei ce se intorceau in Ierusalim de la propovaduire, spuneau toate Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Ea, auzind, se bucura cu duhul, si dadea lauda Fiului si Dumnezeului ei. Cind Irod a ridicat prigoniire asupra Bisericii, pe Iacov fratele lui Ioan, care se intoarse atunci din Spania, l-au ucis cu sabia. Apoi l-au prins si pe Petru si l-au inchis in temnita, voind sa-i faca si lui acelasi lucru. Insa dupa acea minunata liberare din temnita si din legaturi a lui Petru prin inger, a fost nevoie ca chiar cei mai mari apostoli sa iasa din Ierusalim fata de cumplita prigoniire din partea evreilor. Ei s-au risipit prin toata lumea, dupa cum le cazusera sortii fiecaruia dintr-insii in ce parte sa se duca. Dar, mai inainte de despartirea lor, au alcatuit Simbolul marturisirii credintei, ca toti sa propovaduiasca pretutindeni intr-un singur fel si sa sadeasca sfinta credinta in Hristos. Drept aceea, s-a dus fiecare la sortul sau, ramaind in Ierusalim numai Sfintul Iacob, rudenia Domnului dupa trup, care a fost pus de Hristos, cel dintii episcop in Ierusalim. Intr-aceea vreme a iesit din Ierusalim si Sfintul Ioan Cuvintatorului de Dumnezeu, al carei fiu era, pentru primejdiile care veneau de la zavistnicii iudei. Ei s-au dat intr-o parte, dind loc miniei, pina ce a incetat acea cumplita prigoniire si muncire. Dar ca sa nu se arate ca sint deserti, s-au dus in Efes, unde

ii cazuse sortul lui Ioan. Aceasta ducere in Efes a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu cu Ioan, se incredinteaza din aceasta; se afla o scrisoare a Sfantului Ioan apostolul la al treilea sinod a toata lumea, ce s-a tinut in Efes contra lui Nestorie, catre clerul din Constantinopol, in care se scrie cuvintele aceste: "Nestorie, nascocitorul de eresuri din cetatea Efesului, in care a petrecut odata si Sfantul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu si Sfinta Fecioara Maria, Nascatoarea de Dumnezeu, fiind chemat la judecata de Sfintii Parinti si de episcopii sinodului, singur pe sine despartindu-se si fiind tulburat de stiinta cea rea, n-a indraznit a veni la dinsi. Drept aceea, dupa ce a fost chemat de trei ori, Sfantul Sinod l-a osindit cu dreapta judecata, dindu-l jos din toata cinstea preoteasca. Din cuvintele acestea si din scrisoarea in care se zice ca Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu si Sfinta Fecioara Maria au petrecut odata in cetatea Efesului, se poate sti ca Maica Domnului s-a dus din Ierusalim cu Cuvintatorul de Dumnezeu si a petrecut in Efes citava vreme. Dar Preasfinta Fecioara Maria n-a fost numai in Efes, ci si in alte cetati si tari, cercetind pe cei luminati din nou. Astfel se povesteste ca ea a fost si in Antiohia, cercetind pe Sfantul Ignatie purtatorul de Dumnezeu, precum i se fagaduieste prin scrisoarea sa, zicind: "Voi veni cu Ioan sa te vad pe tine si pe cei ce sint cu tine!" Se vorbeste ca a fost si in Cipru, la Sfantul Lazar cel inviat a patra zi, care era episcop acolo. Asemenea a fost si la Muntele Athonului, pentru care lucru Stefan Monahul Sfetago-reanul scrie o istorisire ca aceasta: Dupa inaltarea la cer a Domnului nostru Iisus Hristos, ucenicii fiind adunati in Sion, cu Maria, Maica lui Iisus, asteptau pe Mintuitorul, precum le poruncise lor ca sa nu se departeze din Ierusalim, ci sa astepte fagaduinta Domnului. Ei au aruncat sorti si unde ii va cadea partea fiecaruia dintr-insii, acolo sa propova-duiasca Evanghelia Domnului. Atunci Preacurata a zis: "Voiesc ca si eu sa arunc sortul meu cu voi, ca sa nu fiu fara de parte, si sa am partea pe care va voi Dumnezeu sa mi-o dea". Ei au aruncat sortul cu cucernicie si cu frica, dupa cuvintul Maicii lui Dumnezeu, si i-a cazut sortii pamintul Ivirului. Preacurata Nascatoare de Dumnezeu, primind cu bucurie acea soarta, voia ca indata sa se duca in tara Ivirului, dupa primirea cea in limbi de foc a Sfantului Duh. Dar ingerul lui Dumnezeu i-a zis: "Sa nu te departezi acum din Ierusalim, ci sa petreci aici pina la o vreme, iar sortul care ti-a cazut se va lumina in zilele din urma si stapinirea ta va fi acolo; deci, ai sa te ostenesti, putin dupa o vreme, in pamintul in care va voi Dumnezeu sa te puna". Atunci Preacurata a petrecut in Ierusalim multa vreme. Lazar cel inviat a patra zi era in insula Ciprului, pentru ca acolo se hirotonise arhieru de Apostolul Varnava. El dorea cu multa dragoste sa vada pe Preacurata Maica Domnului nostru, pe care nu o vazuse de de-

mult, dar nu indraznea sa se duca la Ierusalim de frica evreilor. Maica lui Dumnezeu, intelegind aceasta, a scris o scrisoare catre Lazar, mingiindu-l si poruncindu-i sa trimita o corabie, cu care sa vina la dinsul in Cipru, iar el sa nu vina la Ierusalim. Lazar, citind scrisoarea, s-a bucurat foarte mult si s-a minunat de atit de multa smerenie a ei. Apoi a trimis cu mare graba la dinsu corabie si scrisoare. Apoi Preasfinta Maria, sculindu-se, a intrat in corabie cu Sfintul Ioan, iubitul ucenic al lui Hristos, si cu ceilalti care le urmau lor cu cucernicie, si au inceput a calatori spre Cipru. Deci, ridicandu-se un vint potrivit, a dus corabia tocmai la limanul Muntelui Athos, si aceasta a fost acea putina osteneala a Preacuratei Nascatoarei de Dumnezeu, care i s-a zis ei de catre inger. Muntele acela era pretutindeni plin de idoli, caci acolo era o capiste mare si o locuinta a lui Apolon si multe alte lucruri dracesti se savirseau in locul acela. Deci, toti elinii aveau pentru acel loc multa cinste, pentru ca era foarte ales, deoarece acolo venea toata lumea la inchinaciune si fiecare isi lua raspunsul la cele ce intreba de la ghicitorii de tot lucrul. Cind a sosit acolo Preasfinta Nascatoare de Dumnezeu, indata s-a facut printre toti idolii o strigare si un tipet intru acest fel: "Pogoriti-va la limanul lui Clement, si primiti pe Maria, Maica Domnului Iisus!" Aceasta s-a facut fiindca diavolii erau siliti de puterea lui Dumnezeu, de aceea au vestit adevarul fara voie, precum a facut altadata in latura gherghesenilor, cei ce au strigat catre Domnul: Ce este noua si Tie, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici, ca mai inainte de vreme sa ne muncesti pe noi? Poporul, auzind aceasta, s-a minunat si au alergat cu totii la malul marii, spre limanul care s-a zis mai sus. Deci, vazind corabia si pe Maica lui Dumnezeu, au luat-o pe ea cu cinste, si la adunarea lor au intrebat-o cum a nascut pe Dumnezeu si cu ce fel de nume. Ea, deschizindu-si dumnezeiasca sa gura, a binevestit poporului cu de-a-manuntul toate cele despre Hristos si, toti cazind, s-au inchinat lui Dumnezeu Cel ce S-a nascut dintr-insa; iar pe aceea care L-a nascut, au cinstit-o cu multe laude; deci, crezind, s-au botezat, caci multe minuni a facut Maica lui Dumnezeu. Dupa botez, ea a pus poporului care s-a luminat din nou, povatuitor si invatator, pe unul din urmatorii sai, care a fost in corabie cu Sfintul Ioan, si, bucurindu-se cu duhul, a zis: "Acest loc este dat mie de la Fiul lui Dumnezeu sa-mi fie mie intru sorti". Apoi a binecuvintat poporul si a zis: "Darul lui Dumnezeu sa petreaca in locul acesta si la cei ce petrec aici cu credinta si cu cucernicie si pazesc poruncile Fiului si Dumnezeului meu; iar bunatatile cele de trebuinta spre petrecerea cea de pe pamint, vor fi lor din destul cu putina osteneala. Deci, li se va pregati lor viata cea cereasca si nu va lipsi mila Fiului meu din locul acesta, pina la sfirsitul veacului; iar eu voi fi folositoare locului acesta si spre Dumnezeu calda

mijlocitoare pentru dinsii!" Acestea zicindu-le, iarasi a binecuvintat poporul si, intrind in corabie cu Ioan si cu ceilalti urmasori ai lor, au plecat la Cipru, unde au gasit pe Lazar in mare mihnire, de vreme ce Maica lui Dumnezeu n-a ajuns la dinsel mai degrab, temindu-se sa nu i se fi intimplat ei pe mare vreo impiedicare de valuri si furtuna; pentru ca nimic nu stia despre dumnezeiasca rinduiala ce se facuse. Deci, venind Maica lui Dumnezeu, indata i s-a schimbat mihnirea lui intru bucurie si i-a adus lui daruri, un omofor si niste minecute, pe care singura le-a lucrat intr-adins pentru dinsel. Deci, toate cite se facusera in Ierusalim si in Muntele Atonului, i le-a spus lui, si pentru toate au multumit lui Dumnezeu. Petrecind in Cipru multa vreme si Biserica de acolo mingiind-o si binecuvintind-o, iarasi s-au suit in corabie si s-au dus la Ierusalim. Acestea le-a scris monahul Stefan Atonitul despre strainatatea Nascatoarei de Dumnezeu. Preacurata Fecioara, cercetind laturile cele mai sus zise, iarasi s-a dus la Ierusalim, unde, petrecind in casa cea de la Sion a lui Ioan, a fost pazita de dreapta cea atotputernica a lui Dumnezeu de zavistnica si ucigasa de Dumnezeu sinagoga a evreilor, care nu incetau a vrajmasui impotriva Fiului lui Dumnezeu si impotriva celor ce credeau intr-insul. Dar nicidecum n-ar fi putut suferi evreii ca sa fie intre cei vii Maica lui Hristos, ci cu totul ar fi pierdut-o pe ea, daca n-ar fi acoperit-o Dumnezeu cu o oarecare deosebita purtare de grija, astfel ca mina necredinciosilor sa nu se atinga de chivotul lui Dumnezeu cel insufletit; caci precum pe Fiul ei, Hristos Dumnezeu nostru, in Nazaret, patria Lui, cind toti care erau in adunare, s-au umplut de minie si L-au dus in virful muntelui ca sa-L arunce jos, insa Hristos, trecind prin mijlocul lor, s-a dus. Astfel ca evreii cei mincinosi n-au putut sa puna chinuitoarele lor miini pe Dinsel, nici sa se atinga de Cel vazut, fiind impiedicati si opriti de puterea cea nevazuta a lui Dumnezeu, ca inca nu venise ceasul Lui. Tot asa a facut Domnul si pentru Preacurata Maica sa, caci a oprit rautatea cea evreiasca scornita de ei si a stricat sfatul lor cel viclean pornit impotriva ei; pentru ca de multe ori voiau ei ca sa prinda pe Maica Domnului si sa o piarda sau sa-i faca rau, dar nu puteau. Deci, Preacurata Fecioara a petrecut in Ierusalim in mijlocul atitor uritori si vrajmasi ai sai, ca o oaie in mijlocul lupilor si ca un crin intre spini, gasind adesea intru dreptate cuvintele stramo-sului sau David: Domnul este lumina mea si Mintuitorul meu, de cine ma voi teme? Domnul este scutitorul vietii mele, de cine ma voi infricosa? De s-ar rindui asupra mea tabara, nu se va teme inima mea; de s-ar ridica asupra mea razboi, spre Dinsel eu nadajduiesc; de voi merge prin mijlocul umbrei mortii, nu ma voi teme de rele, ca Tu, Fiule si Dumnezeu meu, esti cu mine... Apoi a venit la dinsa spre cercetare si inchinaciune si Sfintul Dionisie Areopagitul,

cel luminat in Atena de Sfintul Apostol Pavel, si a petrecut nedepartat de dinsul trei ani, avind mare dorinta sa vada pe Maica lui Dumnezeu. Dupa trei ani de la lumina sa, mergind intr-adins cu binecuvintarea invatatorului sau, Apostolul Pavel, si vazind pe cea dorita, s-a umplut de multa mingiere duhovniceasca, incit singur despre aceasta o spune in scrisoarea sa catre Sfintul Apostol Pavel, scriind astfel: "Vai, necredincios lucru mi-a fost mie, marturisesc inaintea lui Dumnezeu, o povatuitorule si incepatorul nostru cel preaales! Ca afara de Dumnezeu Cel Preainalt, sa fie ceva plin de dumnezeiestile puteri si de darurile cele minunate, nimeni din oameni nu poate, sa o ajunga cu mintea pe aceea, pe care am vazut-o si am inteles-o eu cu ochii, nu numai cei sufletesti, ci si cu cei trupesti; pentru ca am vazut cu ochii pe cea cu chip dumnezeiesc si mai sfinta decit toate duhurile ceresti, pe Maica lui Iisus Hristos, Domnul nostru, pe care mi-a daruit-o mie a o vedea darul lui Dumnezeu si cinstea virfu-rilor apostolilor, asemenea si darul cel nespus al singurei Milostive Fecioare si Preacuratei. Marturisesc inaintea lui Dumnezeu cel Atotputernic, iarasi si iarasi, si inaintea darului cel mintuitor si inaintea Preaslavitiei Cinstitei Fecioare Maria, ca, pe cind era cu Sfintul Ioan Evanghelistul, petrecind in trup si stralucind la cer ca un soare, am intrat inaintea fetei celei cu chip dumnezeiesc a Preasfintei Fecioare, atit de mare si nemasurata dumnezeiasca raza, nu numai m-a stralucit din afara, dar si inlauntru mai mult m-a luminat si m-a umplut de atitea preaminunate si felurite arome cu buna mirosire, incit nici trupul meu cel neputincios, nici duhul n-a putut suferi unele ca acele semne atit de mari si incepaturi ale fericirii si slavei celei vesnice. Inima mea si duhul meu au slabit de slava si de dumnezeiestile daruri. Marturisesc cu Dumnezeu, Care a petrecut in preacinstitul si feciorescul pintece, ca, de nu mi-ar fi fost mie dumnezeiestile Tale invataturi si legi, in pomenire si in mintea cea luminata, as fi inteles-o pe ea ca este adevarat Dumnezeu, si as fi cinstit-o pe ea cu inchinaciunea care se cuvine unuia adevaratului Dumnezeu. Caci nici o slava si cinste mai mare nu poate sa fie ajunsa de mintea oamenilor celor preamariti de Dumnezeu, precum a fost acea fericire pe care am gustat-o eu nevrednicul, invrednicindu-ma in acea vreme si facindu-ma atunci foarte fericit. Multumesc Celui Preainalt si Preabunului meu Dumnezeu, dumnezeiestii Fecioare si preasfintului Apostol Ioan, asemenea si tie, incepatorului Bisericii care dantuieste, celui ce o facere de bine ca aceasta cu milostenie mi-ai aratat mie". Aceasta este scrisoarea Sfintului Dionisie, din care este destul a vedea si a intelege ce fel de dar dumnezeiesc avea preacinstita fata a Preacuratei Stapinei noastre, petrecind pe pamint. Deci cei ce o vedeau pe ea in trup, se luminau cu sufletele si se indulceau cu inimile de multa bucurie

duhovniceasca. Caci multi alergau la ea de pretutindenii din cei noi luminati; iar ea, ca o adevarata Maica, pe toti ii primea intocmai cu nefatarnicie si pe toti ii miluia cu darul sau. Celor bolnavi le dadea tamaduiuri; neputinciosilor, sanatate; celor mihniti, mingeri, si tuturor de obste, intarire in credinta; neindoire in nadejde, indulcire in dragostea cea dumnezeiasca, iar pacatosilor, indreptare. Preacurata Fecioara, vietuind in casa lui Ioan, iesea adeseori spre a cerceta locurile acelea, pe care preaiubitul sau Fiu si Dumnezeu le-a sfintit cu urmele preasfintelor Sale picioare si le-a pecetluit cu varsarea singelui Sau. Cerceta si Betleemul, unde S-a nascut dintr-insa negrait, pazindu-i nevatamata fecioria ei. Mai ales inconjura acele locuri unde Domnul nostru a patimit de voie si le uda cu lacrimile sale, din dragostea cea de maica, plingind si zicind: "Aici a fost batut preaiubitul meu Fiu! Aici a fost incununat cu cununa de spini! Aici a iesit purtind Crucea si aici a fost rastignit!" Apoi, ajungind la Sfintul Mormint si umplindu-se de negraita veselie, graia cu lacrimi de bucurie: "Aici, fiind ingropat cu trupul Hristos, a inviat a treia zi cu preaslavire!" Se scrie si aceasta, ca oarecare din iudeii zavistnici au spus arhierilor si carturarilor ca Maria, Maica lui Iisus, iese in toate zilele la Golgota si la Mormintul in care a fost pus Iisus, Fiul ei, isi pleaca genunchii, plinge si cadeste Mormintul cu tamiie, iar ei au pus pazitori, ca pe nimeni din crestini sa nu-i lase sa se apropie acolo. De unde este aratat, ca dintr-aceea vreme s-a inceput acel dreptcredincios obicei intre credinciosii crestini, ca sa cerceteze Sfintele Locuri si sa se inchine Domnului Hristos Dumnezeu, Care a voit a patimi pentru noi de voie. Caci incepatura acelui obicei a fost insasi Nascatoarea de Dumnezeu, careia i-au urmat si celelalte sfinte femei si barbati. Drept aceea de la arhierii si carturarii care inca suflau cu ingrozire si cu ucidere, se pusese paza, ca sa nu lase pe nimeni sa se apropie de Mormintul lui Iisus si pe insasi Maria, Maica Lui, sa o ucida; dar Dumnezeu a orbit ochii pazitorilor, ca sa nu vada venirea Mariei la Mormintul lui Hristos. Deci, de cite ori mergea acolo, dupa obiceiul sau, preabine-cuvintata Fecioara, pazitorii nu puteau deloc s-o vada, nici pe cei ce erau cu ea. Dupa o vreme indelungata, pazitorii, ducindu-se de la Mormint, au spus cu juramint arhierilor si carturarilor, ca pe nimeni n-au vazut venind la Mormintul lui Iisus. Preasfinta Maria mai mergea inca si la Muntele Eleonului, de pe care Domnul nostru S-a inaltat la ceruri si acolo, plecandu-si genunchii, saruta urmele lui Hristos, care de preasfintele Lui picioare s-au inchipuit acolo pe piatra. Ea se ruga catre Fiul sau cu multa plingere, ca sa binevoiasca s-o ia si pe Ea la sine; pentru ca mai mult decit Sfintul Pavel, fara de asemanare, dorea Fecioara sa se dezlege si sa petreaca cu Hristos. Adeseori zicea cuvintele lui David:

”Cind voi veni si ma voi arata fetei Domnului? Lacrimile mele s-au facut mie piine ziua si noaptea. Cind voi vedea pe Fiul meu cel preaiubit? Cind voi veni catre cel ce sade de-a dreapta lui Dumnezeu Tatal? Cind voi sta inaintea Scaunului slavei Lui? Cind ma voi satura de vederea fetei Lui? O, preadulcele meu Fiu, acum este vremea sa te milostivesti spre Sion! Acum este vremea sa ma miluiesti pe mine, Maica Ta, din valea plingerii a acestei lumi, pe aceea care, pina la atita nevedere a preasfintei fetei Tale, ma tinguiesc. Scoate de acum sufletul meu din trup ca din temnita, caci in ce chip doreste cerbul izvoarele apelor, tot asa doreste sufletul meu de Tine, Dumnezeule, ca sa ma satur, cind mi se va arata slava Ta”. Sfinta Fecioara se obisnuise ca uneori sa intirzie in Muntele Eleonului, caci linga muntele acela era satul care se numeste Ghetsimani si linga el, sub munte, o gradina cu saduri, din care Zevedei avea putina cistigare, si care era mostenirea Sfantului Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu. Intr-aceea gradina, Domnul nostru, mai inainte de patima Sa cea de voie, se ruga si asuda fata cu singe, sezind in genunchi inaintea Tatalui ceresc. Deci, intr-aceea gradina, dupa aceea, si Preacurata Maica Lui, in acelasi loc varsa rugaciunile sale cele fierbinti, asemenea sezind in genunchi si udind cu lacrimi fata sa si acel loc. Acolo a fost mingiata de inger cu vestirea de la Dumnezeu a grabnicei ei mutari la ceruri. Acolo s-a facut de doua ori aratare ingereasca Preacuratei Nascatoare de Dumnezeu, mai inainte de sfirsitul ei, dupa marturia lui Gheorghe Chedrin, istoricul grec; adica mai inainte cu 15 zile de adormirea ei; apoi mai inainte cu trei zile, cind a luat de la inger acea stilpare de lemn de finic din Rai, pe care a dus-o Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu. In stire sa fie si aceasta, ca praznicul Adormirii Preasfintei Fecioare Nascatoare de Dumnezeu este asezat in 15 zile ale lunii lui august, ca sa se praznuiasca cu toata cinstea, de pe vremea imparatiei dreptcredinciosului imparat grec Mauriciu. Drept aceea, praznuim cu bucurie preaslavita ei mutare de pe pamint la cer si slavim pe Cel ce S-a nascut dintr-insa si Care a luat-o la cer cu slava, pe Hristos Dumnezeul nostru, Cel ce impreuna cu Tatal si cu Sfintul Duh este slavit in veci. Amin.*Unii, precum Meliton, episcopul Sardelor, scriu ca si Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, mai inainte de Adormirea Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, se dusesese la Efes si de acolo a fost adus de nor, precum au fost adusi inainte si ceilalti apostoli si au venit la ingroparea Maicii lui Dumnezeu. Iar ceilalti, de care povestesc Metafrast si Sofronie cu neindoire, spun ca Sfintul Ioan nu se departa de Maica cea daruita cu darul de Dumnezeu, al carei fiu era din incredintarea lui Hristos, ci ii slujea ei intotdeauna, ca un adevarat fiu pe maica sa, avind-o in casa sa pina la fericitul ei sfirsit. El se ducea uneori pentru putina vreme in cetatile de primprejur,

precum s-a pomenit mai sus, adica se ducea cu Petru in Samaria, si aceasta o facea dupa bunavointa si binecuvintarea Maicii lui Dumnezeu, dar indata se intorcea iarasi la dinsa in Ierusalim. Pina sa se intoarca el, slujba Preacuratei Fecioare o implinea Sfintul Iacov, ruda Domnului, cel ce intotdeauna petrecea in Ierusalim la scaunul sau. Dupa povestirea oarecarora, si Sfintul Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu, ca si ceilalti apostoli, a fost rapit de nor, si aceasta s-a facut dintr-o cetate mai apropiata. Acestea s-au spus pentru a sti unde si cum a petrecut Preasfinta Fecioara Nascatoare de Dumnezeu dupa inaltarea Domnului. Deci, pentru cinstita ei adormire, citeste precum este scris cuvintul mai inainte.*Pentru anii Preacuratei Fecioare Nascatoare de Dumnezeu, cit a petrecut pe pamint, si in care an a murit, multa neintocmire este intre scriitorii bisericesci de istorii si de hronografuri. Eusebiu, episcopul Cezareei Palestinei, scriitorul istoriei bisericesci, si apoi de la dinsul si sinaxarele lunilor - al Moscovei, al Kievului si al Azovului -, povestesc ca Adormirea Preasfintei Fecioare Maria s-a intimplat in anul al 48-lea de la intruparea lui Dumnezeu Cuvintul, si in al 15-lea de la Inaltarea Lui. Ea a vietuit pe pamint 63 de ani. Sinaxarele lunilor numara acesti ani astfel: A nascut pe Domnul nostru Iisus Hristos in al 15-lea an al virstei Sale. Dupa rastignirea si inaltarea Domnului la cer a petrecut in casa Sfintului Ioan Cuvintatorul de Dumnezeu 15 ani, si a murit in anul 48 de la nasterea lui Hristos, pe vremea imparatiei lui Claudie Cezarul. Astfel ca toti anii vietii ei au fost 63. Nichifor Calist, in a doua carte a sa, in capitolul 3, aduce pe Sfintul Apostol Evod, unul din cei 70, care a fost intiiul episcop in Antiohia dupa marele Apostol Petru, si spune ca, adormirea Preacuratei Fecioare a fost in anul 44 de la intruparea lui Hristos; iar toti anii virstei ei sint 59. Nichifor scrie numarul anilor lui Evod astfel: De trei ani Preacurata Nascatoare de Dumnezeu s-a dus in templu si acolo a petrecut 11 ani in sfinta sfintelor. Apoi s-a dat de preoti lui Iosif spre paza, la care a petrecut 4 luni si a luat buna-vestire cea de bucurie de la ingerul Gavriil. A nascut pe Domnul Hristos in anul al 15-lea al virstei sale, in 25 ale lunii Decembrie; dupa aceea a petrecut 33 de ani, in care Cuvintul cel mai inainte de veci si Fiul ei, petrecea pe pamint. Dupa patimirea de voie, invierea si inaltarea Domnului, a sezut in casa lui Ioan 11 ani. Astfel toti anii vietii ei adunati sint 59. Aceste cuvinte ale lui Evod adunindu-le Nichifor, pe a sa intelegere le pune in cartea a 2-a, in capitolul 21, spunind ca Preacurata Fecioara s-a mutat in al 60-lea an al virstei sale. Ipolit spune ca Preacurata Fecioara a petrecut dupa patimirea Domnului Hristos 9 ani si s-a mutat in al 43-lea an de la intruparea Domnului, iar toti anii vietii ei ar fi 58. Meliton, episcopul Sardelor, a scris ca, in anul 22 dupa Inaltarea Domnului, Preas-

finta Fecioara Maria a trecut de la cele pamintesti la cele ceresti, in anul 58 de la intrupare, iar de la nasterea sa in anul 69. Sfintul Epifanie si cu Gheorghe Chedrin scriu asemenea, ca Preacurata Fecioara, dupa inaltarea Domnului, a petrecut 24 de ani, iar toti anii ei au fost 62, neajungind 23 de zile pina la 62 de ani, pentru ca s-a nascut in septembrie, in opt zile, si s-a mutat in 14 zile ale lunii August. Dupa aceasta numarare a lui Epifanie si a lui Chedrin, Preacurata Fecioara s-a mutat in anul 57 de la intru-para lui Dumnezeu Cuvintul, la sfirsitul lui Claudie si la inceputul imparatiei lui Nero. Sfintul Andrei Ierusalimiteanul, arhiepiscopul Egiptului, asemenea si Sfintul Simeon Metafrast, nu numara anii vietii Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, ci numai aminteste ca Adormirea Preasfintei Fecioare Maria s-a facut la adinci batrineti. Cu acestia se uneste si Meletie Atenianul, istoric bisericesc. Sa nu ne miram de aceasta neintocmire a acestor multi scriitori pentru anii vietii Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, pentru ca in acele vremi se afla prigonire cumplita asupra Bisericii, si nu era vreme de scrierea cartilor, cu de-amanuntul, de numararea anilor si de faptele bisericesci; pentru ca atunci credinta lui Hristos nu se raspindea prin scripturi, ci prin propovaduire cu gura si cu nevointe mucenicesti. Desi atunci erau scriitorii de carti, dar aceia in scurta vreme se sfirseau muceniceste si cartile lor se ardeau de catre paginii prigonitori. Pentru aceasta sa se tina cine va voi, de oricare scriitor si numarator de anii Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu. Deci, este cu putinta a socoti ca mai vrednica este istoria acelor care au scris mai tirziu despre anii vietii Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu si au zis ca la adinci batrineti a trecut la viata cea neimbatrinita. Socoteste aceasta de aici: la Adormirea Preasfintei Nascatoare de Dumnezeu, in timpul ingroparii trupului ei cel curat si primitor de Dumnezeu, a fost cu Sfintii Apostoli si Sfintul Dionisie Areopagitul, iar Dionisie s-a intors la Hristos in Atena de Sfintul Apostol Pavel, in anul 52 de la intruparea Cuvintului lui, dupa adevarata urmare a celor vrednici de credinta scriitorii de istorii si de ani. Deci, daca Preacurata Fecioara s-a mutat, dupa Ipolit, in anul 43 de la intruparea lui Hristos, dupa Evod in anul 44, sau dupa Eusebiu si sinaxarele lunilor in anul 48, apoi cum putea sa fie Sfintul Dionisie la adormirea ei cea mai de pe urma in anul 52, cind el s-a intors spre Hristos. Deci, Preacurata Fecioara s-a mutat mai tirziu, dupa intoarcerea lui Dionisie. Acest sfint a fost la adormirea ei cu ceilalti Sfinti Apostoli si barbati apostolesti. Mai mult, nu se cuvine a ispiti si-a iscodi tainele acelea, pentru care Dumnezeu n-a voit sa le arate tuturor.